

kritik af EU. Derfor er det selvfølgelig højaktuelt og superspændende at høre, om statsministeren deler den opfattelse, som bl.a. hans egen spidskandidat, Jens Rohde, er kommet med, nemlig at EU ganske enkelt blander sig i for meget, og at vi i Danmark har været for dårlige til at sige nej over for den indblanding.

Kl. 13:16

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:16

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu kunne hr. Morten Messerschmidt jo nok med fordel føre den drøftelse direkte med Jens Rohde. Men som jeg forstår Jens Rohde, er det et synspunkt, som jeg i øvrigt deler, at EU-politik, om jeg så må sige, skal gøres til ganske normal politik, altså at man siger ja til de ting, som man synes er fornuftige, og at man siger nej til de ting, som man synes er ufornuftige. Og det forhold, at noget kommer fra Bruxelles, kan ikke i sig selv begrunde, at man så bare siger ja og måske tilmed amen. Man forholder sig til det, akkurat som hvis der kom noget fra den danske regering: Det, man er tilhænger af, siger man ja til; det, man er modstander af, siger man nej til. Og det synes jeg egentlig grundlæggende er et meget fornuftigt standpunkt.

Kl. 13:17

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:17

Morten Messerschmidt (DF):

Det er jeg fuldstændig enig i. Det er også den tilgang, jeg og mit parti har til politik. Men det, der jo er interessant, er, at der tilsyneladende er tale om en ny erkendelse. Altså, når en spidskandidat, som vel alt andet lige må forventes at flugte med den samme linje som landets statsminister og formanden for det pågældende parti, siger, at man har slugt for meget, altså har sagt ja til for meget, og når vicestatsministeren, statsministerens suppleant på posten så at sige, er ude at sige, at man nu skal være mere ærlig om sin EU-politik, må det jo være et udtryk for, at man tidligere har slugt for meget, og at man tidligere har været uærlig i sin politik.

Jens Rohde peger så på et direktiv tilbage fra slutningen af 1990'erne, nemlig direktivet om »TV uden grænser«, som han mener er et eksempel på, at man har slugt for meget, og at man skulle have sagt nej. Der kunne det være interessant at høre, om statsministeren er enig i den vurdering, og om statsministeren kan komme

med andre eksempler på området, hvor man sådan i efterrationaliseringens lys gerne ville have sagt nej i stedet for ja.

Kl. 13:18

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:18

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det tror jeg i meget høj grad også afhænger af, hvem regeringen er i Danmark. Jeg kan nævne som et enkelt eksempel, at da vi i sin tid var i opposition og vi havde en socialdemokratisk ledet regering, sagde den daværende socialdemokratiske ledede regering f.eks. ja til en regulering af børns muligheder for at gå med aviser. Og der må jeg sige, at det synes jeg er overdreven regulering, og jeg mener også, at det var en forkert tolkning af det direktiv, der var besluttet i EU. Men det er altså et eksempel på, at man også kan have regeringer i de enkelte lande, der går videre end det, nogle af os andre egentlig synes der er baggrund for.

Jeg kan da godt komme på nogle eksempler, men jeg tror, at mange af eksemplerne vil være begrundet i, at vi i Danmark – eller at man i andre lande – har haft eller har en regering, som ønsker at regulere på et eller andet område, og så bliver det jo en ganske almindelig politisk kamp, og det er også det, Jens Rohde giver udtryk for. Det synes jeg egentlig er meget fornuftigt.

Kl. 13:19

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:19

Morten Messerschmidt (DF):

Statsministeren svarer fuldstændig udenom. Jeg er godt bekendt med, at får man et rødt flertal i Danmark, får man mere regulering. Det er der ikke noget nyt i, sådan har det altid været. Men det, der er interessant, er at vide, hvad Venstres position er. Hvad er statsministerens position? Er statsministeren enig i, at EU blander sig for meget? Er statsministeren enig med sin egen spidskandidat i, at man har sagt ja for mange gange, altså at statsministeren som statsminister fra partiet Venstre for Danmark har sagt ja for mange gange, og at man gerne ville have sagt nej? Det er det ganske enkle spørgsmål, vi skal have svar på. Er statsministeren enig i, at vi har slugt for meget, er han enig med sin spidskandidat, eller er det kun ren snak for at få en stemmeoptimering frem til den 7. juni? Det er det, det er vigtigt at få klarhed over. Er det her en ny